

12.po Trojici – 22.8.2021 – Nevolajú

Pán Ježiš nech nás naplní dôverou a poslušnosťou voči Jeho slovu.

Ozeáš 7:7 „Nikto z nich nevolá ku mne“.

Slovné spojenie „zahryznúť si do jazyka“, znamená, že nepovieme nič, čo by sme chceli, čo si myslíme. Občas je to naozaj správne, pretože následky toho, čo by sme povedali, by boli hrozné. Niekedy je to však nesprávne, pretože povedať názor môže znamenať aj pomoc, záchranu či usmernenie. Témou dnešnej nedele je Boží dar reči. Pozrieme sa na to, čo Boh hovorí k ľudu a čo ľud hovorí k Bohu na základe Ozeášovho proroctva.

1.Božia reč neobchádza nikoho. On hovorí ku všetkým od kňazov až po obyčajného človeka. V SZ je bežné, že Pán Boh zvestoval svoje slovo prorokom, kňazom či kráľom, ktorých povinnosťou bolo o tomto slove oboznámiť ľud. Lenže nie každý verejný a náboženský predstaviteľ hovoril to, čo bolo Božou vôľou. Preto Hospodin oslovoval všetkých ľudí až po tých najbiednejších. Oveľa viditeľnejšie je to v NZ, kedy sa Pán Ježiš stretával nielen s hodnostármi, ale aj s tými, ktorých spoločnosť odvrhla a zvestoval im kráľovstvo Božie. Aj dnes Pán Boh hovorí ku všetkým. *Stačí si otvoriť Bibliu, čítať ju, počúvať Božie slovo v chráme, modliť sa, aby Pán Boh prehovoril práve ku mne a každý jeden z nás môže počuť, čo mu Boh hovorí. Nikto dnes nemá výhovorku: každý môže počuť a poznať Boží hlas, lebo v Kristovi sme oslovovaní všetci. Otázkou je, či chceme počuť a počúvať.*

2.Boh upozorňuje svoj ľud na chyby a hriechy. Pán Boh nenávidí hriech. Niekedy z prorokov môžeme mať dojem, že len karhajú a zvestujú Boží hnev a trest. Nie je to však tak. No predsa ich prioritnou zvestou je poukázanie na hriech ľudu, ktorý vyvolený národ vzdaluje od ich Pána. Hospodin ich nemal veľmi za čo chváliť – dodržiavali všetky kultické obrady, ale ich srdce bolo ďaleko Boha aj bližneho. V NZ máme síce zaznamenaných veľa pozitívnych a radostných rečí od Ježiša, ale ani On neprehliada hriech. Práve naopak: všima si zlo v srdci človeka, aby každý hriešnik mohol pochopiť, že svojím hriechom buduje medzi sebou a nebeským Otcom múr rozdelenia. Nezabúda však dodať, že z tejto situácie existuje východisko. My síce radi čítame slová povzbudení a motivačné citáty z Biblie, ale ona nám hovorí aj o tom, že sme zlí, hriešni, tvrdohlaví a že sme ďaleko od nebeského Otca. *Božia reč nás upozorňuje na hriech – nie aby nás Pán Ježiš zdeptal, ale aby odhalil, akí naozaj sme. Lebo iba vtedy môže prísť k náprave, ak si priznáme, že sme nespravodliví. Iba vtedy nás On môže zdvihnúť, keď si priznáme, že sme padli.*

3.Boh pripomína svoju vernosť a možnosť nového života. Okrem toho, že Boh upozorňuje na hriech, zároveň poukazuje na cestu ako sa dostať z problémov, ako sa vyhnúť Jeho hnevu. Tou cestou v SZ bolo obrátenie sa k Hospodinovi celým srdcom. Človek nemal dávať dôraz len na strohé konanie povinností, ale mal Pána Boha milovať, poslúchať Ho a žiť pre Neho v každej chvíli života. Pán Ježiš to iba zintenzívil, keď dával dôraz na to, aby ľudia v pokornej dôvere Bohu dovolili meniť ich a viesť tou správnou cestou. A to všetko na základe toho, že Pán Boh prvý miloval človeka a že mu je verný za každých okolností. Podnetom k zmene teda nemá byť ľudské úsilie, ale láska nebeského Otca a blízky intenzívny vzťah s Ním každý deň života. My si niekedy myslíme, že život kresťana je o povinnostiach – toto musíš, tamto nesmieš – ale Pán Ježiš nám ukazuje, že to tak nie je. *Našou úlohou je dôverovať Pánovi, spoliehať sa na Neho, milovať Ho a dať Mu priestor, aby nás premieňal na svoj obraz svojou milosťou. Nie sme v tom však pasívni. Ide o to, aby sme s Pánom spolupracovali na budovaní nášho charakteru, života aj sveta.*

4. Už vieme, že Boh k ľudu hovoril. **A ľud? Nikto z nich k Bohu nevolá.** Pán Boh robí všetko pre to, aby sa Jeho deti, Jeho stvorenie malo dobre. Robil tak od samého začiatku, keď tento – vtedy ešte dokonalý svet – stvoril pre ľudí. Neskôr o nich neustále bojoval a zápasil starostlivosťou a milosrdenstvom. Potom dokonca poslal svojho Syna, len aby človek pochopil a prijal Jeho ponuku spásy. A ľud? V ničom sme sa nezmenili, nezlepšili. Sme rovnakí, ak nie horší ako bol Boží ľud Starej zmluvy. Nevoláme k Bohu a ak aj áno, tak len vtedy, keď nám horí za pätami. Používame Boha ako poistku, nie ako prioritu. Naše modlitby sú vyslovované bez lásky a pokory, skôr si nimi iba plníme povinnosti a vnímame ich ako zásluhný čin – ak by Boh predsa len existoval, tak by nám modlitby mohli pomôcť. Ale mnoho je aj tých, ktorí vôbec k Bohu nevolajú, pretože sú presvedčení, že Ho nepotrebujú. Že ten, kto verí je psychicky chorý alebo je to slaboch, ktorý potrebuje barličku pre život. Je to smutné konštatovanie: „nikto z nich ku mne nevolá“. *Zmeňme to a začnime k Bohu volať: úprimne, pokorne, s dôverou, láskou, s túžbou po uskutočnení Jeho vôle, s nádejou na večný život, v mene Ježiša Krista.*

Vo vzťahu s Pánom Bohom by sme si nemali nikdy „zahryznúť do jazyka“. V prvom rade preto, lebo Pán Boh pozná naše najskrytejšie túžby. Ale aj preto, lebo Boh nás miluje a chce, aby sme Mu hovorili všetko. Ved' preto aj On sám k nám ako prvý prehovoril. **A hovorí dodnes ku každému bez výnimky. Upozorňuje nás na hriechy. Pripomína nám, že v Ňom je odpustenie a milosť skrze Ježiša Krista. A pozýva nás k odpovedi. Nech o nás neplatí tá smutná veta: nikto z nich ku mne nevolal, ale nech s Bohom hovoríme stále – slovami aj životom. Amen.**